

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 420/2023-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Marošom Minčíkom, advokátom, Palackého 1, Košice, proti postupu Krajského súdu v Košiciach a jeho uzneseniu zo 16. mája 2023 v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tos/38/2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Košiciach a jeho uznesením zo 16. mája 2023 v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tos/38/2023 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tos/38/2023 zo 16. mája 2023 **z r u š u j e**.
3. Krajský súd v Košiciach **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **663,57 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a tiež práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6T/101/2022 a jeho uznesením z 26. apríla 2023 (ďalej len „prvostupňové väzobné rozhodnutie“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Tos38/2023 a jeho uznesením zo 16. mája 2023 (ďalej len

„namietané uznesenie“). Navrhuje tiež ústavnému súdu priznať mu náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 2 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, v rámci ktorého sťažovateľ ako väzobne stíhaný adresoval okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd prvostupňovým väzobným rozhodnutím jeho žiadosť zamietol, súčasne rozhodol o zmene dôvodov väzby, keď väzobné dôvody obmedzil na § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu uplatnil sťažnosť 2. mája 2023, pričom v nej výslovne uviedol, že svoju sťažnosť dodatočne doplní písomnými dôvodmi po tom, čo mu bude doručené písomné vyhotovenie prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu. Dôvodí, že predmetné rozhodnutie mu bolo doručené 10. mája 2023 (prevzal ho hneď nasledujúci deň po uložení zásielky) a následne 14. mája 2023 doručil okresnému súdu prostredníctvom elektronického portálu štátnej správy www.slovensko.sk odôvodnenie sťažnosti. Okresný súd toto odôvodnenie mailovou formou predložil krajskému súdu 16. mája 2023 o 12.06 h, avšak krajský súd o uplatnenej sťažnosti rozhodol namietaným uznesením toho istého dňa už o 10.10 h, teda bez toho, aby sa oboznámil s predmetným odôvodnením sťažnosti sťažovateľa. Sťažovateľ dodáva, že prvostupňové väzobné rozhodnutie namiesto dvoch samostatných výrokov obsahovalo jediný výrok o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a súčasne o zmene dôvodov väzby a takisto v ňom absentovalo rozhodnutie, resp. samostatný výrok o čiastkovej žiadosti sťažovateľa, kde v rámci uplatnenej žiadosti o prepustenie z väzby navrhoval sťažovateľ nahradiť jeho väzbu kontrolou uložených obmedzení a povinností technickými prostriedkami. Na tieto nedostatky prvostupňového väzobného rozhodnutia podľa svojho vyjadrenia upozorňoval práve v dotknutých písomných dôvodoch sťažnosti, s ktorými sa krajský súd (vzhľadom na už uvedené skutočnosti) neoboznámil a sťažovateľ nemal možnosť predniesť ich ani osobne, keďže krajský súd rozhodoval bez jeho osobného vypočutia. Dopĺňa tiež, že písomné dôvody sťažnosti obsahovali aj námietku zaujatosti adresovanú proti senátu 7Tos krajského súdu, o ktorej v dôsledku popísaného pochybenia nebolo rozhodnuté. V uvedenom postupe okresného súdu a krajského súdu vidí porušenie zásady kontradiktórnosti konania, a teda jeho označených práv.

III.

Vyjadrenia krajského súdu a replika sťažovateľa

4. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 420/2023-13 zo 6. septembra 2023 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a namietaným uznesením krajského súdu, vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej sťažnosti ústavný súd 25. septembra 2023 vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie k vecnej stránke ústavnej sťažnosti. Na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka krajského súdu podaním sp. zn. 1SprV/729/23 z 11. októbra 2023, v ktorom uznala fakt, že krajský súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa bez toho, aby mal k dispozícii odôvodnenie podanej sťažnosti, ktorá bola okresným súdom krajskému súdu predložená až po vydaní namietaného uznesenia krajského súdu. Krajský súd na svoju obranu argumentoval, že tento jeho postup je podľa neho ospravedlniteľný požiadavkou prednostného a urýchleného rozhodovania súdu vo väzobnej veci, keď, navyše, krajskému súdu bola sťažnosť sťažovateľa predložená na rozhodnutie okresným súdom už 9. mája 2023 a vzhľadom na uplynutý čas nemal krajský súd dôvod predpokladať, že sťažovateľ svoju sťažnosť ešte písomne odôvodní. V tomto smere takisto dôvodil, že sťažovateľ mal dostatok času do momentu rozhodnutia krajského súdu, aby odôvodnil svoju sťažnosť, a preto krajský súd nevidel rozumný dôvod na ďalšie vyčkávanie za písomným odôvodnením sťažnosti sťažovateľa, zvlášť v situácii, keď sťažovateľ bol prítomný pri vyhlásení prvostupňového väzobného rozhodnutia a aj pri jeho odôvodnení okresným súdom 26. apríla 2023. V závere tiež predsedníčka krajského súdu argumentovala, že námietka sťažovateľa o absencii výroku týkajúceho sa návrhu sťažovateľa na nahradenie väzby kontrolou uložených obmedzení a povinností technickými prostriedkami je irelevantná, keďže uloženie týchto obmedzení a povinností prichádza do úvahy len pri súčasnej aplikácii inštitútov uvedených v § 80 a § 81 Trestného poriadku, čo sa v sťažovateľovom prípade nestalo, preto nebolo potrebné osobitne rozhodovať o navrhovaných obmedzeniach a povinnostiach. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vyhodnotila ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ sa k stanovisku krajského súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 28. októbra 2023, pričom v ňom zotrval na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ zhrnul relevantné skutočnosti a uviedol, že prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu prevzal jeho obhajca hneď nasledujúci deň po uložení zásielky u poštového prepravcu, teda 10. mája 2023, a následne v lehote troch pracovných dní 14. mája 2023 doručil písomné odôvodnenie sťažnosti okresnému súdu. Okresný súd napriek tomu, že ním disponoval už od 14. mája 2023, toto písomné odôvodnenie sťažnosti zaslal krajskému súdu až 16. mája 2023 o 12.06 h, teda po tom, čo už krajský súd prijal namietané uznesenie. Sťažovateľ zdôraznil, že krajskému súdu bola jeho sťažnosť spolu so spisovým materiálom predložená 9. mája 2023, teda v čase, keď ešte nebolo preukázané doručenie napadnutého prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu obhajcovi sťažovateľa. Dôvodil, že napadnuté prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu trpelo zmätočnou vadou, keďže namiesto dvoch samostatných výrokov obsahovalo jediný výrok o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a súčasne o zmene dôvodov väzby [upustenie od väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku], pričom podľa jeho názoru krajský súd mal uvedenú vadu napraviť *ex offio*.

7. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe

obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť, ktoré v podstate vidí v porušení princípu kontradiktórnosti konania pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby, keď mu podľa jeho vyjadrenia nebolo umožnené predniesť svoju argumentáciu v prospech prepustenia z väzby prostredníctvom podrobného odôvodnenia sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na rýchlosť a kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj procesná záruka kladúca dôraz na zachovanie princípu „rovnosti zbraní“ a z nej vyplývajúcej kontradiktórnosti konania (podobne napr. III. ÚS 402/08). Zásada rovnosti zbraní je jednou z charakteristík širšieho konceptu spravodlivého procesu, ktorý tiež zahŕňa právo, aby trestné konanie bolo kontradiktórne (pozri rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Brandstetter proti Rakúsku, rozsudok z 28. 8. 1991, č. 11170/84). Európsky súd pre ľudské práva zásadu rovnosti zbraní definuje ako požiadavku, aby každá strana konania mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju z pohľadu konania ako celku podstatným spôsobom neznevýhodňujú vzhľadom na protistranu (Nideröst-Huber proti Švajčiarsku, rozsudok z 18. 2. 1997, č. 18990/91; Foucher proti Francúzsku, rozsudok z 18. 3. 1997, č. 22209/93). Jej cieľom je dosiahnutie „spravodlivej rovnováhy“ medzi stranami sporu (Dombo Beheer B. V. proti Holandsku, rozsudok z 21. októbra 1993, č. 14448/88). V trestnom konaní nesmie byť postavenie obvineného zreteľne nevýhodné v pomere k obžalobe (Oyston proti Spojenému kráľovstvu, rozhodnutie z 22. 1. 2002, č. 42011/98).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti, obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, vyjadrenia samotného krajského súdu a tiež z obsahu súvisiaceho spisového materiálu ústavný súd zistil uvedený sumár informácií relevantných pre posúdenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa:

11. Na hlavnom pojednávaní vykonanom okresným súdom 26. apríla 2023 bol realizovaný väzobný výsluch sťažovateľa týkajúci sa jeho žiadosti o prepustenie z väzby, o ktorej okresný súd rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol, zmenil dôvody väzby tak, že ustálil väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Po vyhlásení uvedeného prvostupňového väzobného rozhodnutia a poučenia o opravnom prostriedku priamo na hlavnom pojednávaní sťažovateľ a jeho obhajca predniesli vyjadrenie, že si ponechávajú lehotu troch pracovných dní.

12. Dňa 2. mája 2023 podal sťažovateľ voči prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, v ktorej výslovne uviedol, že ju dodatočne odôvodní po doručení písomného odôvodnenia tohto rozhodnutia. Prvostupňové väzobné rozhodnutie okresného súdu bolo sťažovateľovi a tiež jeho obhajcovi doručené 10. mája 2023. Spisový materiál a sťažnosť sťažovateľa predložil okresný súd krajskému súdu na rozhodnutie už 9. mája 2023, pričom v predkladacej správe výslovne uviedol, že doručienky a dôvody sťažnosti budú krajskému súdu zaslané po ich predložení obratom formou mailu. Sťažovateľ 14. mája 2023 doručil okresnému súdu odôvodnenie uplatnenej sťažnosti. Krajský súd na neverejnom zasadnutí 16. mája 2023 konanom v čase od 10.00 h do 10.10 h prijal namietané uznesenie. Okresný súd formou mailu doručil krajskému súdu 16. mája 2023 v čase o 12.16 h odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa.

13. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že zásadu kontradiktórnosti konania nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, a na základe tohto hodnotenia možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade účastníka konania bola jeho pozícia účastníka konania objektívne oslabená (pozri sp. zn. III. ÚS 392/2018).

14. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že sa nemôže stotožniť s argumentmi krajského súdu, ktoré tento prezentoval vo svojom vyjadrení z 11. októbra 2023, a to že nemal dôvod vyčkávať na predloženie odôvodnenia uplatnenej sťažnosti. Všetky relevantné informácie prezentované v bode 9 odôvodnenia tohto nálezu totiž svedčia o pravom opaku. V prvom rade treba uviesť, že sťažovateľ sa jasne v sťažnosti uplatnenej 2. mája 2023 vyjadril, že podrobné dôvody sťažnosti doplní po doručení vyhotovenia prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu. V tomto kontexte treba v reakcii na argumenty krajského súdu poznamenať, že sťažovateľ bol síce pri vyhlásení prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu na hlavnom pojednávaní 26. apríla 2023 osobne prítomný, avšak z obsahu dotknutej zápisnice nevyplýva, že by súčasťou vyhlásenia uvedeného rozhodnutia bolo aj uvedenie jeho podrobného odôvodnenia. Zároveň je potrebné dodať, že aj keby tomu tak bolo, reálne podmienky na účinnú a efektívnu ochranu práv väzobne stíhaného obvineného vytvára až doručenie písomného vyhotovenia väzobného rozhodnutia, ktoré umožňuje náležité oboznámenie sa s jeho obsahom. Objektívne okolnosti svedčia o tom, že sťažovateľ uplatnil svoju sťažnosť včas (v rámci lehoty troch pracovných dní) a rovnako včas a v primeranej lehote po tom, čo mu bolo doručené písomné vyhotovenie prvostupňového väzobného rozhodnutia, predložil okresnému súdu podrobné dôvody svojej sťažnosti. Krajský súd bol pritom okresným súdom v predkladacej správe náležite vyrozumývaný, že mu doručienky a dôvody sťažnosti budú okresným súdom zaslané po ich predložení obratom formou mailu. Fakty tak svedčia o opaku tvrdenia krajského súdu (že nemal dôvod vyčkávať na predloženie odôvodnenia uplatnenej sťažnosti), nasvedčujú totiž tomu, že krajský súd bol náležite informovaný o tom, že v čase, keď mu bol na rozhodnutie predložený uplatnený opravný prostriedok, okresný súd nedisponoval doručenkami potvrdzujúcimi doručenie prvostupňového väzobného rozhodnutia sťažovateľovi a že na ich predloženie, ako aj na predloženie odôvodnenia sťažnosti je potrebné vyčkať (samozrejme v primeranej dobe, ktorú sťažovateľ, ako už bolo uvedené, dodržal).

15. V druhom rade ústavný súd bez toho, aby sa vyjadroval k skutočnej opodstatnenosti dôvodov sťažnosti uplatnenej sťažovateľom proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu okresného súdu, uvádza, že odôvodnenie uplatnenej sťažnosti sťažovateľa nemalo iba formálnu podobu, ale obsahovalo „potenciálne“ relevantné argumenty smerujúce k spochybneniu zákonnosti väzby

sťažovateľa. V odôvodnení sťažnosti totiž sťažovateľ predostrel argumentáciu, ktorou sa snažil spochybníť danosť materiálnych podmienok väzby, jednak dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti (sťažovateľ formuloval tvrdenia o nedostatočnosti dôkaznej situácie) a tiež dôvodnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti (podľa sťažovateľa nebola podporená konkrétnymi skutočnosťami). Navyše, odôvodnenie sťažnosti obsahovalo aj námietku zaujatosti smerujúcu proti senátu 7Tos krajského súdu (sťažovateľ predostrel tvrdenie, že v minulosti mal dotknutý senát spôsobom formulácie odôvodnenia väzobného rozhodnutia porušiť princíp prezumpcie neviny), ktorý napokon aj o uplatnenej sťažnosti rozhodoval. Nakoniec obsahovalo aj už spomínané argumenty sťažovateľa o formálnych procesných nedostatkoch výroku napadnutého prvostupňového väzobného rozhodnutia okresného súdu.

16. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu v druhostupňovom konaní, ktorý mal, avšak nevyčkal na doručenie odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa, došlo k oslabeniu pozície sťažovateľa uplatňujúceho v rámci väzobného rozhodovania ochranu svojich práv. Takto bola nepochybne jedna z požiadaviek spravodlivého procesu, a to kontradiktórnosť konania (a súčasne „rovnosť zbraní“), porušená, keďže sťažovateľovi nebolo umožnené predložiť všeobecnému súdu preskúmavajúcemu zákonnosť pozbavenia jeho osobnej slobody svoje podrobné stanovisko. Ústavný súd zdôrazňuje, že všeobecný súd požiadavky spolutvoriace koncept spravodlivého procesu musí rešpektovať.

17. Spôsob uplatnenia právomoci krajského súdu, ktorý nedodrжал vymedzené princípy, nie je zlučiteľný so základným právom sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeným čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jeho právom na slobodu a bezpečnosť zaručeným čl. 5 ods. 4 dohovoru. Preto ústavný súd dospel k záveru o porušení označených práv sťažovateľa postupom a namietaným uznesením krajského súdu tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

V.

Zrušenie rozhodnutia a primerané finančné zadosťučinenie

18. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo ku konštatovaniu porušenia práv sťažovateľa, bolo v zmysle právnej úpravy nevyhnutné namietané uznesenie krajského súdu zrušiť (bod 2 výroku tohto nálezu). Pokiaľ však ide o oprávnenie ústavného súdu zrušiť napadnuté rozhodnutie a vrátiť vec všeobecnému súdu na ďalšie konanie, v posudzovanej veci využitie tejto kompetencie ústavného súdu nie je priliehavé, keďže väzba sťažovateľa netrvá (ako uviedol samotný sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, 12. júla 2023 bol prepustený z väzby).

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie ústavnej sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde, ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov

sa ho domáha. Vzhľadom na možnosť korekcie nedostatkov postupu krajského súdu po zrušení jeho rozhodnutia a vrátenia veci na nové konanie a s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľ bol 12. júla 2023 (t. j. ešte pred podaním ústavnej sťažnosti) prepustený na slobodu, ústavný súd nevidel dôvod na navýšovanie satisfakcie aj finančným zadosťučinením. Preto v uvedenej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI. Trovy konania

20. Sťažovateľ si uplatnil aj náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastúpením. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Zároveň vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2022, ktorá bola 1 252 eur, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2023. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2023 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 208,67 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za tri úkony právnych služieb (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku krajského súdu) predstavuje celkovú sumu 663,57 eur. Ústavný súd teda priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 663,57 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

21. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu